

Láng Orsolya

Szegedi széljegyzet

A régi zsinagóga
nagy marcipántorta.
Díszei csillámló majolikák.
Valaki egy korált szed ízeire benne,
s az korallként építi újra magát.
A kerítés előtt macskaköves út.
Egy macska íriszében, odaát,
az íriszek némán bólogatnak.
Kinyílik, s a széltől vizenyős szemét
becsukja egy ablak.
A tavaszi zápor
lepereg e tájról.
Lágy platánok törzsén cseppjei matatnak.

Álljon itt

Fehér falon antik gobelin.
(Halványan érezni a naftalinszagot.)
A kárpitba hímezett fekete hölgy
keccsel tartja a kottalapot.
A fekete úrfi válla fölé hajol,
és nyakszirtjére súgja: Jó napot.
A két alak fekete gyászkeretben
az élet szépségét hivatott jelezni.
Kis uszkár, virágcsokor, zene:
kellékek önfeledni.

De álljon elő megfejtésül
(mint rejtvények végén, zárójelek között),
ki búcsúzásul űrt hagyott, jeléül
annak, hogy elköltözött –
a karcsú hölgy: csontsovány nagyapám.
A fölébe hajló csinos úr: a halál.
A partitúra, melyben a hölgy lapoz,
legyen az élet kottája legott.
S mondjuk, hogy darabját végigzongorázta,
mielőtt lovagja megbabonázta.

Gyórfi Kata

az ágyhoz képest

olyan helyekre mennék,
ahol nem vesz körül semmi.
nem az ágyhoz képest balra,
nem közvetlenül az ablak előtt.
mint azok a szavak,
amik a körülöttük levő mondat nélkül
mást jelentenek.

hozzád képest balra,
az ablakod előtt
és az ágyadban is más vagyok,
mint közvetlen előtted.
ha nem vagy körülöttem,
mint egy mondat,
mást jelentek.

üresebb vagyok,
ha nem vesz körül semmi,
és a mondat is üresebb nélkülem.
maradok az ágyhoz képest balra,
az ablak előtt közvetlen.

Sepsi László

Zsákosember

Zöldes katódfényben úszik a szoba. Apa és anya alszanak a másik ágyon. Nem ébrednek fel a tévé suttogására, apa elnyúlt a fal felé fordított fejjel, mintha kánpadra vonták volna. Anya összekucorodott, mint egy kislány. Csak az árnyékukat látom, de tudom, hogy háttal vannak egymásnak.

Odakint Dézi újra felnyűszít. Kölykei lesznek, vajúdik sötétedés óta, az a korcs hágtá meg, amelyik a kanálisban lakik. Dézi nagy és nem szereti az idegeneket, ezért láncon tartjuk, de ez a kanokat nem ijeszti el. Apa egyszer lelőtt egyet, a kanálisból jött az is, he-tekkel korábban tette ki a gazdája egy rozsdás furgonból. Biztosan költöztek. A döglött kant együtt ástuk el a trágyadombon, a felelőtlenségről beszélgettünk közben. Apa szeret a felelőtlenségről beszélni.

Behangyásodik a kép, nem látni semmit, csak zöld porszemeket. Átosonok a szobán és kikapcsolom a tévét. Ettől sötét lesz idebent, kell pár perc, amíg hozzászokik a szemem, de odakint világít a Hold, és a fénye lassan feltölti a szobát félhomállyal.

Kinézek az ablakon. Kint minden világosabb, látni a fák árnyékait, a városi úton ilyenkor is sorban húznak a kamionok. A zsákosember a kert végében áll, engem figyel. Úgy teszek, mintha nem venném észre. Visszamászok az ágyamba és magamra húzom a takarót. Dézi vakkant egyet, majd nyűszít tovább. A zsákosember nem megy haza hajnalig.

Mire felébredek, anya már megcsinálta a reggelit. Tojást ütött disznószalonnára, az illata belengi az egész házat. Kenyeret török mellé és tejet iszom, a fele már elfogyott a tányéromról, mikor eszembe jutnak Dézi és a kölykei. Apára nézek, aki éppen egy darab kenyérhéjjal törli ki a tojássárgáját a tányérből.

– Vannak kiskutyáink?

– Három.

Felállok az asztaltól és kirohanok Dézi házához. A lánc szarosan és porosan tekereg a tákolmány sötét szájától a földbe vert cölöpig. Egy jókora körben kikoptatott vele minden növényt, emiatt mintha egy nagy és kerek sivatag közepén lakna, csak ez a sivatag szürke, nem pedig homokszínű.

Lehajlok a kutyaház elé, Dézi odabent heverészik a kölykökkel együtt. Ráfeküdt az egyikre véletlenül, a bele vörösesbarnán türemkedik a segglyukából. Maradt még kettő.

– Szia, Dézi! Megmutatod őket?

Egyszer óvatlanul benyúltam hozzá, hogy kivegyem az egyik kölykét, ő pedig rám mordult és megkapta a kezem. Most is ott a foga nyoma, fehér heg a bütykeim fölött. Apa addig verte utána, hogy Dézi egy hónapig húzta a hátsó lábát, neki pedig begyulladt a könyöke. Azokat a kölyköket a trágyadombon ástuk el, de én nagyon szégyelltem magam miatt.

Dézi csak bámul a szürkés szőrszálak mögül, amik a szemei elé lógnak. Nem mordul rám, mert megtanulta a leckét. Tudom, hogy szeretne, csak nem szabad. Jobb lenne, ha nem piszkálnám, hátrébb lépek inkább, ekkor veszem észre, hogy apa áll a hátam mögött. Szalonnaszír és kávé illata árad belőle, egy vászonszatyrot tart a kezében.

– Agyon kéne csapni őket – mondja, közben az állát vakarássza, hogy serceg tőle a borostája.

– Most nem tartjuk meg őket?

– Minek?

Ezen elgondolkodom: – Hát nekem.

– Hogy neked. És neked minek?

Ez is gondolkodnom kell, de most nem jut eszembe gyors válasz.

– Ezek amúgy sem húzzák sokáig, Dézi öreg az elléshez. Az egyik meg is döglött, látod. Látom. Nagyon, nagyon halkán suttogom, hogy hátha mégis, de apám mintha meg se hallaná, csak a kezembe nyomja a szatyrot. Nehéz szatyor, sok ételt és zöldséget raktak bele.

– Vidd ezt át nagyapádnak. Addig meggondolom, mi legyen ezekkel a kölkökkel.

Örömben el is felejttem megemlíteni neki, hogy éjjel itt járt a zsákosember.

Három tanya van a környékünkön. Az egyik nagyapámé, a másik nagyanyámé, a harmadik üres, csak a zsákosember lakik benne. Földút vezet köztük, a földutat más földutak keresztezik és kukoricaföld veszi körbe, amiből ilyenkor alig lehet kilátni. Ha esik, a földutakból sárutak lesznek és gyalog is nehéz járni rajtuk, de most nyár van, én pedig felülök a biciklimre, a kormányra tekerem a vászonszatyor füleit, és elindulok nagyapám tanyája felé.

A hátam mögött anya és apa veszekszenek. Abban reménykedem, hogy Dézi kölykein, hogy anya meggyőzi apát, hogy a kutya úgysem szül már többet, ezért kedves dolog lenne tőlünk, ha ezeket megtarthatná. Négy tekerés, elhagyom a tanyát, ráfordulok a földútra, ami nagyapámhoz visz.

Nagyapám öreg, ezért nem dolgozik. Nyaranta átjövünk, apa lekaszálja a fűvet, én pedig leverem a darazsak fészkeit az eresz alól. Hetente kétszer ételt, italt, zöldségeket és gyümölcsöket hozok neki, olyankor beszélgetünk, és elmagyarázza, miért nem szabad a meszesgödör mellett játszani.

Kiszáradt árok fut a földút mellett, benőtte a bogáncs és a kutyatej. Mindig figyelem, hátha találok benne valami érdekeset. Rossz képcsöveket szoktak kidobálni ide, színes műanyag szemetet, ázott és sárgára száradt könyveket. Pár méterrel előttem most egy kopott zsák hever, mozog és nyávog.

Nem először találok ilyet. Legutóbb kinyitottam a zsák száját és itt hagytam őket, hátha hazatalálnak. Hozzánk nem vihettem, Dézi szereti a macskákat, megeszi, ha elkap egyet. Letámasztom a biciklit az árok szélére, vigyázok, hogy ne nyomja össze a szatyrot. Átlépek egy bokor vasvirágon, szederindák akadnak a nadrágom szárába, olyan hanggal karistolják, mint a szétváló tépőzár. Ez a zsák dagadtabb az előzőnél.

Leguggolok hozzá, a száján csomó, dudorodik és hullámszik, mint egy póktojás kikelet előtt. Oldozni kezdem a csomót, szél fúj keresztül a kukoricáson, és mikor kinyitnám végre, meghallom a zsákosember hangját:

– Ők az enyémeik.

Felnézek. A kukoricás és az árok találkozásánál áll rongyos ruhában, szakadt porördög, akinek a háta mögül süt a nap és nem látni az arcát. Csomó ül a torkomban.

– Elviheted őket, de mit adsz értük cserébe?

Hátrálok, ő pedig lesétál a zsákhoz. Felpattanok a biciklire és hátra se nézek, úgy tekerek nagyapám házához.

Egy polcra pakol mindent a kamrában. Olykor alaposabban megnézi, mi akadt a kezébe, de leginkább csak pakol mormogva. Nagyapámnak nincs hűtője, mert nála áram sincs. A kamra döngöltföld padlóján borosüvegek sorakoznak, sötétzöld tartályok teli sötétvörös folyadékkal.

– Dézinek kölykei lettek az éjszaka – mondom, közben egy sárgára érett körtét majszoklok, amit nagyapám nyomott a kezembe, mikor ideértem.

– Gondoltam. Üvöltött az éjca.

Cukros lé csorog a kezemen: – Jó lenne egyet megtartani.

– Korcsok azok.

Végül minden a polcon sorakozik. Nagyapám a ruhájába törli a kezeit, bütykök és daganatok duzzadnak rajtuk, a húsa akar előmászni a bőre alól.

– Eccer majd szerzek neked egy rendes kutyát. Nem ilyen vakarcsokat, amikről azt se tunni, mi' vér folyik bennük.

– Az jó lenne.

Kitérel a kamrából és becsukja mögöttünk az ajtót.

– Találkoztam a zsákosemberrel.

Nagyapám felém fordul. Vizenyősek a szemei, az orrán szét pattant erek futnak, vörös, mint amit összemartak a darazsak.

– Tán megijedtél?

Egy csepp körtesaft csiklandozva gördül le a könyökömig: – Kicsit.

– Rohadt egy kurafi az, de félni nem kell tőle. De ezen segíthetünk. A félelem az lófasz. Int, hogy menjek utána. Keresztülvágunk a házon, a vályogfalak nyirkosak és hűvösek. Ajtókat nyit ki előttem, amiket még sosem, némelyik mögött sötétség vár, mások mögött verőfény, mintha a réten járnánk. Az utolsó mögött pedig ott zsiszeg a darázsfüggöny.

Hallottam róla korábban. Apa mesélte, hogy egy napon, még mielőtt férfivé lett volna, át kellett mennie a darázsfüggönyön. Embermagas, mint egy ajtó, és sárga-fekete az egymáson tülekedő kecskedarazsaktól. Fürtökben potyognak, idegesen verdesik magukat a földhöz, aztán visszazállnak, a csápjaikkal köszönnek egymásnak, majd nyüzsögnek tovább. A fullánkjuk ki-be jár a potrohukból, nem zavarja őket, ha egymást marják halálra, mert az elhullottak helyére újabbak érkeznek. Talán megérzik a rám száradt körtelevet, mert néhány a karomra repül, és finoman belém harap.

– A fészük a függöny mögött van, fiam – mondja nagyapám. – Hozd el nekem, és a zsákosembertől sem kell félned többé.

Előrébb lépek, a lábaim remegnek. Vizelni szeretnék, de azt itt nem szabad. Újabb lépés, darazsak repülnek az arcomba és a hajamba, azt tanultam, a hirtelen mozdulatok csak felidegesítik őket. Mozogj nyugodtan, ne kapkodd a levegőt, járj úgy, mintha nem akarnád őket bántani. Ne jusson eszedbe az ezer meg egy fészek, amiket szétapostál a porban. Ne jusson eszedbe a milliő döglődő rovar, amint tökéletes körré görbülve a saját fejét döfködi fullánkjával.

Kinyújtom a karom a darázsfüggöny felé. Rovarok szállnak rá, előbb egy tucat, aztán még egy és még egy, sétálok keresztül izgó-mozgó hártájukon, miközben otthon Dézi még mindig az elhalt kölykét nyalogatja.

Tűz a nap és görcsbe állt kézzel szorítom a biciklikormányt. A forró por az arcomra tapad, be akar égni a bőrömbé. Elmúlt dél.

Ott martak belém, ahol Dézi is. A fehér heg most duzzadt és vörös, genny szivárog belőle, langyosan csorog a karomon, mint a körtelé. A szatyorban már nem étel van, hanem a darazsak fészke. Olaj csöpög belőle.

Egy órája diadalmasan tartottam magam elé, szárnyatlan lárvák lüktettek a fehér pudinggal töltött sejtékben, nagyapám pedig azt mondta: – Ez a beszéd!

Soha nem voltam még ennyire büszke magamra. Leültünk a ház elé, nagyapám rágyújtott egy cigarettára, amit maga sodort, pőfékelt kettőt és arra biztatott, hogy ezt meg kell mutatnom nagyanyámnak is. Egyszer történik ilyen az ember életében.

De így, folytatta, nem viheted. Ezek még élnek, kikelnek útközben és halálra marnak.

Letettük magunk elé a fészket, ami akkora volt, mint egy görögdinnye. Nagyapám bement a házba és előhozott egy olajoskannát. Ki kell takarítanod ezeket a fattyakat, morogta.

Ráöntöttem az olajat a darázsfészkekre, az sistergett alatta és mocoogtak a benne fuldokló lárvák. Zizegtek, magas hangon sírtak, aztán sorra kipukkantak, pici lufik egy darab üreges kenyér belsejében. A levük lefolyt a fészek szélén és kicsorgott az alján, eláztatta a port nagyapám küszöbje előtt, miközben ő boldogan cigarettázott tovább.

Most viszem a fészket nagyanyámnak. A kukoricaszárak közül a zsákosember suttog hozzám, arra kér, látogassam meg, látogassam meg az otthonában, mert nagyfiú lettem és még nem is beszélgettünk soha igazából.

– Uramisten! – csapja össze a tenyereit nagyanyám, ahogy leteszem elé a kihalt darázsfészket. Süteménnyel kínál utána és főtt kukoricával, sőt dörgölök az aransárga csőre, marja a darázscsípést a kézfejemen. Nagyanyám mosolyogva figyel, ahogy eszem, szappanillat veszi körül, és az ősz tincsek úgy festenek a hajában, mintha ő maga ragasztotta volna őket oda. Vízcsobogással vegyes vinnyogás szűrődik a háta mögül.

– Ezek szerint megszólított a zsákosember.

Teli szájjal bólogatok, lenyelem a falatot és azt felelem: – Éjjel a kertben volt, most a kukoricást járja. Olyanokat mond, hogy látogassam meg.

– Akkor bizony meg kell látogatni. Nem félsz már tőle, ugye?

– Nem én! – Felé nyújtom lüktető kézfejemet. – Itt jön ki minden rettegés.

– Az nagyon jó.

Közben csupaszra rágcsáltam a kukoricacsutkát, még a sós levet is kiszívogattam belőle. Nagyanyám feláll az asztaltól, huzat jön mögüle: – De ajándék nélkül nem mehetsz a zsákosemberhez. Kár lenne az első alkalommal megsérteni.

– Milyen ajándékot vigyek neki?

– Gyere velem!

Nagyapám háza olyan volt, mint egy labirintus, de nagyanyámé sokkal egyszerűbb. Csak kinyit egy ajtót és ott vár mögötte a patkányvödör. De ez nem akkora ám, mint otthon a miénk, hanem jóval nagyobb, betölti szinte az egész helyiséget és bele is ásták a földbe, csak a szélei kandikálnak a padlóból.

A patkányvödör arra való, hogy a mérgezett állatok ne a falban pusztuljanak el, mert ott megbüdösödnek és szaglani fog tőlük az egész ház. Ezért éjszakára ki kell tenni egy vízzel telt vödört a kamra közepére, amibe majd a méregtől szomjas patkányok bele-másznak, de kiugrani már nem tudnak belőle. Reggel pedig a vödört kiviszi az ember az udvarra, agyonüti azt, amelyik még él, aztán elássa a trágyadombon.

De nagyanyámé a legnagyobb patkányvödör, amit valaha láttam. Patkánymedence inkább. Csapdosnak benne az állatok és sipákolnak, egymás hátán próbálnak felkapaszkodni, de folyton visszacsúsznak. Kicsik és nagyok, az egyik ott szül a vízben, a rózsaszín embriók tajtékként lebegnek a felszínen.

– Tudsz úszni, ugye kisfiam?

– Valamennyire tudok.

A lábaim belemerülnek a langyos folyadékba, átázott bundák csiklandozzák a talpamat.

– Akkor fogjál ajándékot a zsákosembernek.

Mit kell tudni a zsákosemberről?

Ezen gondolkodom, miközben tekerem a biciklit, a nap ropogósra szárítja a hajamat és a patkányok úgy ficákolnak a szatyromban, mint kismacskák egy zsákban.

Eljön a gyerekekért, akik rosszak voltak. Ezért nem kell félnem tőle, hiszen már nem vagyok gyerek.

Ő viszi el a kismacskákat, amiknek nem jut hely a trágyadombon.

Ő szedi össze a csecsemőket, akiket a kerti vécében szült meg az anyjuk.

Ő fogadja barátjául a fattyakat, amiknek nincs helye a családi asztalnál.

Elértem az utolsó kanyart, innét egyenes út vezet a zsákosember tanyájához. Neki nincsenek földjei, fák veszik körül a házát, a lombjuk teli makkal és vackorral.

Felvisít egy patkány a szatyromban, aztán csendben kimúlik. Szomjaznak a méregtől, szomjaznak a napsütéstől. Az egyik lábam lassítani akar, a másik gyorsabban tekerné a pedált. Belehúzok inkább.

Mi lesz a gyerekekkel, akiket elvisz a zsákosember?

Semmi, semmi nem lesz velük, felnőnek, mint bárki más, felnőnek és zsákosember lesz belőlük.

– Az a vén boszorkány!

Belenéz a szatyorba, fintorog, utána kétszer megpörgeti, majd a földhöz csapja. Kerek szemekkel bámulom, ahogy a patkányvér átüt a szöveten.

– Gyere csak beljebb, a bicikli miatt ne aggódj, nem viszi azt el innét senki.

Penészszagú a háza. Ő maga is.

– Innál valamit? A kútban van dinnye, jó hideg, hajnalban engedtem bele.

– Nem kérek, köszönöm.

– Anyád még mindig nem hagyja, hogy ebéd előtt dinnyét egyél, mi?

Viszket a kézfejem. Megvakarom, bőr marad utána a körmöm alatt, meg némi alvadt vér.

– Egy pohár vizet kérek csak.

Bemegyünk a házába. Üres zsákok lógnak a falon, piszkosszürke, renyhe pikkelyek saroktól sarokig. A padlón kismacskák játszanak egy tál tej körül, átlépek felettük, de mindig újabbak jönnek, mígnem csak úgy nyüzsögnek a lábam körül. Rengeteg megtermett, szőrös hangya. Nyávognak, pofozzák egymást, fújnak, belekapnak a nadrágom szárába

és könyörögnek a szemükkel, hogy vegyem fel őket. Ha megsimogatom az egyiket, utána a többi is szeretetért kuncsorog.

A zsákosember bádognakából tölt nekem vizet foltos bádognögrébe. Egy húzásra megiszom, úgy kérem a következőt.

– Hallom, kutyáitok születtek.

– Ű-hűm – csorog a víz az államon. – Tegnap éjjel. De az egyik már meg is halt.

– Öreg szuka az a Dézi.

– Majdnem annyi idős, mint én. Az kutyaévben nagyon sok.

A macskák le akarnak taszítani a lábamról. A karomba veszem az egyiket, erre a többi elindul fölfelé a lábszáramon. Amelyiket ölbe vettem, nyalogatni kezdi a sebet a kézfejem. Hűs a nyelve és recés.

– Anyád jól van azért?

– Veszekedtek reggel. Sokat veszekszenek mostanában.

– Így megy ez. Most min kaptak össze?

– A kiskutyákon, azt hiszem. Szerintem anya meg akarja tartani, hogy maradjon valami Déziből, mielőtt ő is meghal.

A kiscica felmászik a vállamra, és elkezd játszani a fülcimpámmal. Rámakolok a grabancára és gyengéden visszateszem a többi közé a padlóra. Úgy nyelik el, mint a futóhomok.

– Akkor semmi nem változott. Apád még mindig felhúzza magát a kanálisból előkerült korcsokon meg a fattyaikon.

– Úgy valahogy.

– Odakint le tudunk ülni. Az egyik fán nagyon finom a körte, csak a darazsak folyton megrágják.

Beszélgetünk egész délután. Mikor hazaindulok, kiöblítve akasztja a biciklikormányra a szatyromat, de a patkányok vére így is foltot hagyott rajta.

Alkonyodik, mire befordulok a tanyánk udvarára. Apa és anya a kerítés előtt vártak, kapok egy pofont, amiért eltűntem egész napra, utána felemelnek a porból és magukhoz szorítanak. Vacsoraillatuk van.

Együtt eszünk, elmesélem, hogy nagyapámhoz ideje lenne átmenni darazsat irtani, nagyanyámnak pedig venni kell egy macskát, mert nem bír a patkányokkal. Apám azt motyogja teli szájjal, hogy inkább tacsó kell neki, mert patkány ellen a macska szart se ér. De majd elintézi, nem kell aggódni.

Vacsora után apám kint cigizik a ház előtt, bámulja a kukoricát.

Állunk csendben egy darabig. A darázs csípést kaparászom, tettünk rá hagymát, de attól csak jobban viszket. Reggelre kutya baja se lesz, ezzel nyugtatott anyám.

– Találkoztam a zsákosemberrel – nyögöm ki végül.

Apám beleszív a bagójába, akkorát, hogy szinte elfogy a fele.

– Olyan volt, mint aki ismer titeket.

– Az sok mindenkit ismer. Anyádat főleg.

Tényleg sokat beszélt róla. Ültünk a körtefa alatt, zúgtak fejünk fölött a darazsak, a zsákosember pedig csak azt hajtogatta, mennyire hasonlítok rá, a szemem és az ajkaim főleg.

– Na, mi legyen? – kérdi apám.

– Nem tudom.

Végül lekasztom a patkányvéres szatyrot a biciklikormányról, és elindulok vele a kutya-
ház felé. A zsákosember azt is mondta, hiányoznak neki azok az idők, de nem értettem,
milyen időkre gondol.

Dézi nem kap a kezem után, mert tudja, hogy nem szabad neki.

Kása Dávid: A félhold árnyékában

Polák Péter

a főút üres

a főút üres. csak a mi kilométeróránk
pereg, csak a mi kocsinkat húzza
magához, csak arra ugrik rá az est.
épp durranó puskák, tűzijátékok
a lámpák az útszélen. mégis hang nélkül,
bizonytalanul néznek be hozzánk,
végigfutnak rajtunk, belesimulnak a ruhád,
a bőröd gyűrődéseibe. aztán eltűnnek.
és mi leszünk, végig mi vagyunk az a sötét
aszfaltdarab, amin olyan nagyot zökkent az
autó. hátranéznék, de a visszapillantó tükör
csak meg-meglobbanó gyászlepel, eltemeti
mögöttünk a tájat, mindent ahol már jártunk.

fiastyúk

most már látod te is. januárban a
fagyott utak, a tegnapi lábnyomod
a sárban, a beüvegezett fák egy
rosszul sikerült havazás után. ettől
lesznek olyan élénkek az éjszakák,
lesz több a hold, mint edénybe fagyott
vízkorong.

de attól még ne hidd, hogy miénk ez a
tél. ugyanúgy otthagyna minket az
állomáson, kékülő ujjakkal egy fa tövében,
csöndben buborékolva egy tó alján, mint
bárki mást, akit nem szeretünk. de te
ne félj. márciusig az ég alatt a jeges
föld, a föld alatt egy még jegesebb ég zár
a szájába minket. márciusban aztán megolvad
a sár, eltűnik nadrágom száráról, lefolyik
a régi lábnyomod, és magára hagy minket a
fiastyúk.

Juhász Máriaó

Alaprajz

Nincs hova túglnia
a szobának, az élek
érvényüket veszítik
a fényszennyezett
lakáséjjelekben. Én
sem vagyok *biztos*
benne.

Naponta többször
körbejárom, ellenőrzöm
a zárat, hogy az
ablaküveg megfelelő
szögben töri-e a
fényt, hogy rálátok-e
még a kertre.

Tudtam,
hogy telik az idő,
noha órát már régen
nem tartok magamnál.
Bőven elég a rohadó
almahéj.

Ahogy a kinti szavak
egyre halkultak,
elkezdtem újra
elnevezni a dolgokat.
Így lett az éjjeli lámpa
hamutartó,
a hamutartó képkeret.
Nekem még nincs nevem.
Tökéletes rend.

Három rövid tautológia

teremtés

tovább az utcamunkálatok zaja
tovább forrástalanul

méreg

oszló bőr tévelygő hámjai
idegen anyag a lakás testében

ima

sötétben konnektor
után matató ujj

Csontos Márta

Látáskárosult

Mondd ki pontatlanul,
ha nem tudod pontosan
körülírni, mondd, hogy nem
látod jól az égi magasságokba
vezető útvonalat,
mondd ki, – szemed romlandó
tested része, nem a lélek
vezérli, nem tart tükröt eléd,
melyben nem látszik más,
csak szolgálatod szépsége.

Kiégett már belőled a varázs,
nincs látásélességed, detektorod
korszerűtlen, nem észleli a távolságba
faragott Krisztus képét.
Csak tapogatsz a megdőlt árnyékok
oldalán, nem látod a színek közé
mosott csodát, nem követed a hegyeken
átlépő éjszaka lebegését, a holdsütötte
falak sem magasodnak előtted a holtak
arcából kirakott temetősoron.

Cataract mögé rejtetted
érzékeid szennyes keverékét.

Vadász János

Óév – újév

1

őszülök fakulok olajfám
lepergő hamuszín levelei
lassúdan lágyan hullanak
parázsló arcomra

tekintetem sugarait
a hegyoldal haragos-zöldje
s a hűlő alkony kék-fekete
felhőhada veri vissza

2

ó lankadatlan ifjú én
galagonya-tűz edzette
légszomj bilincsedtől
újév sugara szabadít-e

messzezengető hangod
e mai ifjú-agg hatalom
körbekerítő jég-élei ellen
szít-e még új lázadást

Bakonyi Péter

Öregnek nem jó*(NAL-nak)*

Öregnek nem jó temetőnél lakni.
Nem azért, mert visszajárnak a holtak,
nem babona vagy a halál közelsége miatt,
hanem, mert tőle bárki elvárhatja joggal,
hogy mindig ott legyen! Nincs oka kihagyni,
hogy végignézze az arcokat, akik jelen voltak:
a közönyös, az együtt érző, a bús, a riadt...
S közben a „volt” már szót vált az angyalokkal...

Hát ennyi volt ma is: szépen temettünk,
a szónok fess volt, a beszéd kvalitásos,
a hangja színészi, talán ő maga is az,
illem, érdem mértékkel, könnyekkel, pappal,
még néhány hivatalos ember is feltűnt,
szépen képviseltette magát a város,
bár az itt maradóknak ez csekély vigasz...
A lélek meg elszállt a végső áhítattal...

Délutánra vidámabb perceket reméltem,
de nem jöttek meg a napi programokkal.
Pedig a búcsú szerint barátunk azt üzenete:
csak éljük tovább megszokott életünket.
Egy ilyen magam forma, öreglő cseléden
talán ilyenkor kéri számon, sebbel-lobbal,
az Úr, vajon még elég szép-e, jó-e, szent-e...?
S a friss halott fenn már helyettünk tüntet...

Én nem hiszek. De ez a hit már nem elég
erős bennem ahhoz, hogy éltesen is.
Főleg magamban bíztam eleitől fogva,
így ha csalódtam, nem kellett meghasonlanom.
De nincs jobb válasz, s már nem altatnak mesék,
pedig szigorú üzeneteket küld a végső remíz.
Talán van, aki a helyemben nem nyafogna...
de mi választ el a holttól? Egy friss földhalom...

Farkasrét, 2014. november 20.